

Rodendanska

On odlazi iz našeg grada
Mora natrag u svoj život

Meni ostaje nož u ruci
da sjeckam tikvice
uzduž

To me je on naučio
Jer ukusnije su tako

I ubijedio da je pušenje štetno
Otpuhnuvši mi poljubac s dlana
za rastanak lak

Ja mašem mu sa praga

Među prstima desne ruke
mjesto cigarete
sad stišćem zrak

Sarajevo, maj 2009.

Il' si čovjek, il' si mrav?

On želi da mu napišem priču o mravima. Zabavlja ga pomisao da mravi žive na mom trbuhu. A meni, ovih dana, sve nešto teško da mu odbijem želju. Pa uzimam olovku u šaku i krećem.... Ali neka-ko sporo ide.

Kako da pišem o mravima kad o njima ništa i ne znam? Znam samo da su ovi njegovi, na mom trbuhu, nekakva uporna vrsta. Šeću se tamo-vamo, bez pitanja, onda idu gore-dole, pomalo i golicaju, a poneki me i pecne. Ja ih otjeram, a oni se vrate. Pokušam da pokojeg zgnječim, a on mi izmigolji. A njemu sve to smiješno, pa kaže: "Zar se ti i mrava bojiš?"

E onda ja neću da on misli da sam ja neka kukavica, pa sjedam za kompjuter, otvaram Google i tražim sve o mravima. U Wikipediji lijepo stoji: "Mravi (Formicidae) su porodica kukaca iz reda Hymenoptera. Ta je porodica dio nadporodice Vespoidea iz podreda Apocrita. Mravi su, dakle, bliski srodnici pravih osa, no ponekad ih se vodi kao zasebnu nadporodicu Formicoidea."

Eto, sad nešto i znam, ali baš i ne znam kako će mi to pomoći da smirim ove moje na trbuhu, i napišem mu više tu priču. Pa onda malo razmišljam... Možda je sve ovo tako teško jer su mravi mali, skoro da se ne vide. A ako ih ne vidiš, kako da ih poznaješ, i kako da znaš šta s njima da uradiš, i kako još o njima priču da napišeš?

I onda, što ja njemu da pišem tu priču, kad ja ni njega ne mogu da vidim? Ja čujem njegov glas, i čitam njegove misli, ali njega nikako da vidim!

Stani! Pa možda je on mrav?! I sad hoće da mu pišem priču! Ja da mu pišem priču, a još ne znam ni dal' je čovjek il' je mrav?! E, neće tako ići.

Sarajevo, april 2008.

Glavati Denis

“Zašto nastavljaš da pišeš ova intimistička sranja?“, Denisova glava činila mi se još većom, a njegov nos još okruglijim i crvenijim dok je izgovarao ove riječi, iziritiran sadržajem posljednje priče koju sam napisala.

“Onako“, izgovaram indolentno, blješteći u svoj svojoj stoičkoj mirnoći, naviknuta na slične agresivne ispade mog... kulturno-društveno-politički-intelektualno angažovanog prijatelja.

Denis ne podnosi moje neprimjerene odgovore, glava mu se povećava, ja ga začuđeno gledam i na trenutak pomislim da će me ošamariti.

“Intimistička sranja, ponavljam!“, još je ljući: “Ona što ne uspijeva nikako sebe da sretne, ljubav na čekanju, put na čekanju, ljubav koja postoji, ali se ostvaruje samo u mašti, život koji bi se živio ali, nekako, ne ide... Koja budalaština! Ma koga još to zanima?”

Denisova glava nalik je crvenom helijumskom balonu. Još malo pa će da poleti!

“Mene“, odgovaram statično.

Sada je već van sebe: “Ti nisi normalna! Pa pisanje je akt davanja, drugima! Ti stvarno misliš da je to samo rasprava između tebe i tvojih unutrašnjih čudovišta?! Ne mogu da vjerujem...”

“Da“, odgovaram jednosložno.

Denisova velika crvena glava sada je najveća glava na svijetu. Denis je nalik mojim unutrašnjim čudovištima. Denis bi da me proguta. Denis bi da skrši moj otpor. Denis bi da provocira moju kulturno-društveno-političko-intelektualnu angažovanosti na literarnom planu.

Okrećem se od glavatog Denisa, napuštam troglavog zmaja koji prikriveno čuči u mojoj duši i povremeno bljuje vatru.

Bježim od troglavog Denisa... bježim u svijet mojih intimističkih sranja.

Pavia, juni 2002.

Čvrsto sam odlučila ove subote konačno kupiti nove gaće. Ove koje imam ne daju se više gledati. Stare, ofucane gaće - jedan od tužnijih simbola ženske nezavisnosti, osamostaljenja i hroničnog nemanja vremena da se hoda po radnjama...

Izgleda da je stalo. Odoh...

8.7.2006.

Vratila sam se. Gaće nisam kupila. Opet je pljuštalo, pa smo Nataša, Ana i ja sjele u restoran.

Umjesto gaća kupila sam talijanski časopis i dobila češalj na poklon. Listale smo časopis i gledale ženska tijela. Kiša pada, a svugdje oko nas nasmijane, zgodne photoshop djevojke.

Nepodnošljivo.

Ana je pitala gdje ćemo večeras, a Nataša je gledala u svoja bedra i sročila optimističnu mudrost:

“Deset godina više. Deset kilograma više. I deset udvarača manje nego kad nam je bilo dvadeset - tačno prije deset godina!”

“Jest”, nacerila se Ana: “Prije deset godina kada bismo tačno znale kuda da idemo...”

Ja sam otpuhнула, i počela se revnosno češljati.

22.10.2006.

Zna se već. Nije lako biti sam. Svi vam to stalno govore. I nije da nisu u pravu.

Meni je, na primjer, dosadilo birati uvijek najmanje glavice luka, izložene na tezgi ispred marindvorskog granapa, jer kad jednu načnem

onda moram sama i da je pojedem. Dosadilo mi je kupovati dvije crvene paprike, dvije tikvice, jedan patlidžan i šest paradajza sedmično... u tom istom marindvorskom granapu.

U stvari, pitam se kako to izgleda otići na tržnicu... pa bez grižnje savjesti i znalačkog procjenjivanja potrošnje kupovati kilograme i kilograme najkvalitetnijeg, pažljivo odabranog voća i povrća, koje potom neću sama iznijeti na četvrti sprat mog marindvorskog stana bez lifta. I koje se neće poslije pokvariti, napušteno u frižideru, jer ga je neko tamo zaboravio gubeći se u žustroj potrazi za prikladnim nosačem cekera.

... Al' ne predlažite mi Denisa. Njega uvijek bole koljena. Od života, kaže, i ne može da nosi teško. A i ne vjeruje pretjerano u zdravu ishranu.

1.12.2006.

Kjari je danas umrla mama. Imala je rak dojke.

Kjara mi je jutros u 07:38 ovu vijest saopštila jednom sažetom SMS porukom, za dobro jutro. SMS smrtna poruka.

Kjara sada nema nikoga. Tata joj je umro prije tri godine. Od raka pluća. Kjara je daleka, pomalo izgubljena prijateljica iz studentskih dana koja je jutros meni imala potrebu reći da je sada sama na svijetu i da je niko nikada više neće voljeti onoliko koliko su je voljeli mama i tata, i da se boji.

Na smrtnu SMS poruku, odgovorila sam SMS saučešćem... i obećala da ću je zvati večeras, kad dođe kući iz bolnice.

I došlo je večer, a ja evo oklijevam... Kjara se boji budućnosti, a ja

Dugo teško ljeto

Još samo jedan dan na moru. Dobro je.

Konačno ću biti ovlaštena da pokrijem svoje obline i fino ih upakujem u pažljivo prostudiranu ljetnu odjeću koja postiže savršen efekat optičke varke.

Još samo jedan dan na moru. Dobro je.

Konačno ću moći da svedem na razumnu mjeru moju haotičnu čežnju za tradicionalno odsutnim ljubavnikom, i utopim tugu i uzaludne misli u svakodnevni gradski kaos i užurbani tok priče, dešavanja i uličnih susreta što ostavljaju malo vremena za samoću.

Još samo jedan dan na moru. Dobro je.

Konačno ću kod frizera. On će dati odlučniji izraz mome licu. Jer valja mi tražiti novi posao. A frizura mi mora biti podrška, kad već ni fizička forma, a ni savršeni životni partner nisu na mojoj strani.

Još samo jedan dan na moru. Dobro je.

Konačno ću poraziti dosadu. I ko zna... možda će mi malo i nedostajati ovaj miris neobaveznosti, ovaj višak vremena za promišljanje, ovaj manjak odjeće, radnih aktivnosti i obaveze da se uredno počesljaš.

Orebić, avgust 2004.

Ostarjeli drug alkoholičar

Kakav teret i kakva patnja

Kakav strah i kakva slutnja

Kakav umor, kakav jaz

Kakva želja bez sna i volje

Da bude bolje

A ja sam slab...

Sarajevo, novembar 2006.

Loš odgoj?

Mama i tata nisu me puno naučili
o kamenju, zvijezdama i vjetru
ali su insistirali da budem dobar đak

Mama i tata nisu mi puno pričali
o životinjama, cvijeću i drveću
ali se ljutnuše kad primih jednog mačka u stan

Mama i tata nisu mi nikada ništa rekli
o kapitalu, imovini i poreznim sistemima
ali su uvijek smatrali da zaslužujem više

Mama i tata nikad ne spomenuše
bitne razlike između dječaka i djevojčica
ali su vjerovali da ću naći finog mladića

Mama i tata ne odgonetnuše mi
tajne brze vožnje - ni auta ni aviona
ali na ustima im često zablista riječ "sloboda"

Mama i tata ne potakoše me previše
da gnječim plastelin, pjevam i plešem
prednost dadoše petici iz matematike, čitanju i teoriji

Mama i tata pripremiše me,
temeljito,
za neki drugi svijet...

Sarajevo, avgust 2009.

Bez smisla

Praviš planove za svaki dan. Čovjek nečim mora ispuniti sedmicu radnu. Ovdje se puno radi. Cijeli božji dan. Možda je i bolje tako. Na kraju ti ostane samo nekih par sati vremena za druženje sa sobom. Moraš ih osmisliti pažljivo, da izbjegneš mučne misli o usamljenosti i značenju svega ovoga.

Dakle, susrećeš prijatelje, ideš sa poznanicima u kino, ćaskaš na telefon, lutaš po radnjama, iznalaziš uvijek nove kulturne manifestacije i ubjeđuješ se da te zanimaju i da će ti unijeti nešto novo i važno u život, kupuješ u samoposluzi, pereš suđe i brišeš prašinu. Na kraju dana si umoran. Spavaš dubokim snom... i sanjaš.

Tipični emigrantski film. Obrazovno privilegovanih emigranata, istina.

Nečim čovjek mora ispuniti i vikende. Pa i njih planiraš, još ažurnije. U tim planovima ne smije biti greške ni praznih prostora. U neisplaniranim vikendima možeš neizbježno doći do zaključka da tvoj neovisni život u tuđini nema više nikakvog smisla, baš kao ni ova zapečaćena priča, kad bolje razmislim.

Milano, mart 2004.

Riječi

Riječi, gube se u razgovoru

Riječi, čuju se u tišini

Riječi, bune osjećanja

Riječi, pune samoću

Volim riječi

I prezirem

Teriasca-Sori (Liguria), juni 2004.